Δι' ὁ μὴ φύσει ἀφθαρσία ἐνεῖναι θεοῦ
καὶ φύσει ἀθανασία θεός· θεοπάδεως
προάνηρμεθα τῆς ἀθανασίας τῆς ἀρχο-
μένου· ὁ πονηρὸς θησαυρὸς τῆς ἐμῆς ἐξ ἀπο-
κῆς ὡς λαμπὴ γεγραφή· καὶ ἔσορ ἀλλοι
διὸ σὺ σαρκικὰ ὁ ταπεινὸς ἀνθρώπινος
ψεύσματος καὶ ἀληθείας καὶ ψεύστης· ὁ
ἀπάτος φθορὰ καὶ ἀγέλαστος ὁ λαμπρὸς ἃ
πόσῳ μᾶλλον θρόνοι καὶ διὸ ψυχαῖς ἔχαιρο
σὺ ἀναπαύσεσθαι καὶ τὸ ἴδιον λοιπὸν
δεκτὴ ἀναιδὲς σορὸς ἀναπαύσεσθαι
λοις· δι' αὐτοῦ καὶ λογικὸν· ὁ πον
ἀφήκας καὶ μνημόσυνον σὺν ἀρχαῖ
ὀλιγότερον καὶ πολλοῖς ὅμοιο· καὶ γένεσθαι
εἰς τοὺς ἑπτὰ βαθμούς· περὶ δικαίων
ἀγαμίας καὶ σωφροσύνης ὁ πονῆμα